

Sygn. akt II CSK 571/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. L. i P. L.
przeciwko P. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 27 marca 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wniosek pozwanego P. Spółki z o.o. z siedzibą w P. o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy złożona do akt sprawy przez biegłego opinia, która została sporządzona przez niego wraz z pomocą innych osób, które nie zostały powołane do jej wykonania wspólnie z biegłym przez Sąd, może stanowić dowód z pisemnej opinii tego biegłego sądowego? Poza tym, zdaniem pozwanego skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na uzasadnioną potrzebę sprawdzenia prawidłowości opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego.

W związku z przedstawionym wnioskiem o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba zważyć, że w orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien nie tylko to zagadnienie przedstawić z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało oraz wskazać argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, ale ponadto powinien wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia tych wymagań. Sformułowane w skardze pytanie sprowadza się do kwestii technicznych związanych ze sposobem przygotowania opinii przez biegłego. Skorzystanie przez biegłego z pomocy innych osób przy przygotowaniu opinii nie odbiera samej opinii waloru wypowiedzi tylko tego biegłego w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych. Jeśli zlecenie sporządzenia opinii tego nie zastrzega, biegły nie ma obowiązku osobistego zebrania danych niezbędnych do przygotowania opinii, która tak, jak każdy dowód, podlega zawsze ocenie Sądu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, nie publ.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Analiza skargi kasacyjnej wskazuje, że nie zawiera ona argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności. Sąd drugiej instancji szczegółowo odniósł się do wydanej w sprawie opinii biegłego wskazując, że jest ona czytelna, przedstawia przebieg pracy biegłego oraz zastosowaną metodologię i wyprowadzone z nich konkluzje. Przytoczone w pisemnych motywach argumenty nie dają podstaw do stwierdzenia kwalifikowanego naruszenia przepisów postępowania zwłaszcza, iż do podnoszonych przez skarżącego kwestii Sąd Najwyższy odniósł się już jednolicie w innych podobnych sprawach (zob. m. in. wyrok z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie II CSK 100/16, nie publ., z dnia 15 grudnia 2016 r., II CSK 151/16, nie publ.). Ocena środka dowodowego w postaci opinii biegłego przysługuje wyłącznie Sądowi, a zajęte przez Sąd stanowisko np. o braku podstaw do poddania przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego weryfikacji organizacji zawodowej rzeczoznawców majątkowych mieści się w granicach należącej do Sądu oceny tego środka dowodowego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

6 września 2017 r., II CSK 119/17, nie publ. i z dnia 11 stycznia 2017 r., II CSK 450/16, nie publ.).

Ponieważ w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ponieważ skarga kasacyjna wniesiona została od wyroku niekończącego postępowania i wydany przez Sąd Najwyższy wyrok nie kończy postępowania, nie orzeczono o kosztach postępowania kasacyjnego. Rozstrzygnięcie o tych kosztach powinno być zawarte w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.).

jw